

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ Г.С. СКОВОРОДИ

Матеріали
VI міжнародної науково-практичної конференції
«Соціалізація особистості
у сучасних соціокультурних контекстах»

Затверджено
редакційно-видавничою радою
Харківського національного
педагогічного університету
імені Г.С.Сковороди
Протокол № 2 від 02.04.2015 р.

Харків 2015

Редакційна колегія:

Денисенко І.Д. – доктор філософських наук, професор

Куц Г.М. – доктор, політичних наук, професор

Півнева Л.М. – доктор політичних наук, професор

Радіонова І.О. – доктор філософських наук, професор

Роговський О.М. – доктор філософських наук, професор

Затверджено редакційно-видавничою радою

Харківського національного педагогічного

університету імені Г.С.Сковороди

Протокол № 2 від 02.04.2015 р.

Збірник складено за матеріалами VI міжнародної науково-практичної конференції: «Соціалізація особистості у сучасних соціокультурних контекстах», що проходила 15 травня 2015 року у Харківському національному педагогічному університеті імені Г.С.Сковороди.

Видано за рахунок укладачів

Матеріали VI міжнародної науково-практичної конференції «Соціалізація особистості у сучасних соціокультурних контекстах». Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди. – Харків: ХНПУ, 2015. – 136 с.

© Харківський національний педагогічний
університет імені Г.С.Сковороди, 2015

Крюков А.И. Политическая социализация как фактор взаимодействия власти и личности	58
Куц Г.М. Сутність та основні характеристики політичного дискурсу	60
Малявин Е.В. Особенности трансформации и институционализации современных партий в Украине.....	63
Поліщук І.О. Політична культура епохи постмодерну	64
Прокопчук Ю.С. Ідеологічна соціалізація як стабілізуючий чинник суспільного розвитку	66
Ревенко Н.Г. Партийна та виборча системи в Україні: суспільні очікування та політичні реалії.....	69
Савельєва Т.П. Політична комунікація у мережевому суспільстві	72

РОЗДІЛ III. «ДЕСОЦІАЛІЗАЦІЯ ТА РЕСОЦІАЛІЗАЦІЯ ОСОБИСТОСТІ У СУСПІЛЬСТВІ, ЩО ТРАНСФОРМУЄТЬСЯ»

Борисенко Н.О. Основні стратегії ресоціалізації неповнолітніх у вітчизняній психолого-педагогічній практиці	74
Карпєєва Л.Ф., Пелішенко І.І. Ювенальна злочинність: соціологічний вимір	77
Крутий О.М., Лопатченко І.М. Соціально-екологічна модель особистісної соціалізації дітей сиріт.....	80
Марченко И.И. Воздействие происходящих перемен на социализацию личности	82
Пелішенко В.О. Особистість злочинника: визначення, типи, умови формування	85
Стрельнікова О.О. Волонтерська діяльність у сучасному українському суспільстві.....	88
Турко І.І. Вплив зовнішніх чинників на підстави виникнення трудових правовідносин	90
Чернова Л.Є. Фактори адаптації першокурсників до навчання у ВНЗ за сучасних умов розвитку українського суспільства	92

РОЗДІЛ IV. «РЕЛІГІЯ І ДУХОВНА СОЦІАЛІЗАЦІЯ ОСОБИСТОСТІ»

Гужва О.П. Буття та життєтворчість у соціокультурному контексті.....	96
Здоровенко В.В. Досвід розбудови соціального організму як мистецького твору	99
Кузнецов О.І. Духовний інтелект у вимірі духовного потенціалу особистості.....	102

РОЗДІЛ III. «ДЕСОЦІАЛІЗАЦІЯ ТА РЕСОЦІАЛІЗАЦІЯ ОСОБИСТОСТІ У СУСПІЛЬСТВІ, ЩО ТРАНСФОРМУЄТЬСЯ»

Н.О. Борисенко

Харківський національний педагогічний
університет імені Г.С Сковороди

ОСНОВНІ СТРАТЕГІЇ РЕСОЦІАЛІЗАЦІЇ НЕПОВНОЛІТНИХ У ВІТЧИЗНЯНІЙ ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІЙ ПРАКТИЦІ

Проблема важковиховуваних дітей та підлітків гостро постала в перші роки радянської влади, особливо після громадянської війни, коли значно збільшилась кількість безпритульних та бездомних дітей. Дитяча безпритульність становилась народною бідною. У витоків рішення цієї проблеми стояли П.П. Блонський, Л.С. Виготський, А.С. Макаренко, С.Т. Шацький та інші.

Робота С.Т. Шацького та його колег в школі-колонії підготувала їх до глибокого пізнання проблем дитячої соціалізації, створила досвід виховання на основі поваги до особистості дитини, індивідуального підходу до неї через відносини довіри між дітьми та дорослими.

У концепції вивчення особистісних якостей школярів С.Т. Шацький висунув положення про те, що в процесі вивчення дітей необхідно навчитися розуміти їхній внутрішній світ, а не витлумачувати поведінку дітей лише з позиції дорослої людини. Важливого значення С.Т. Шацький надавав урахуванню вікових особливостей учнів і впливу на їхній розвиток умов середовища та здатності дорослих активно впливати на них. У цьому відношенні С.Т. Шацький спирався на розроблену К.Д. Ушинським програму комплексного вивчення особистості та особливої відповідальності за цю справу вихователя [4].

Безперечний інтерес представляють роботи видатного педагога та психолога П.П. Блонського. На його думку, покинуті діти потребують особливої, додаткової уваги з боку педагогів. В особистості проблемної дитини

він бачив сили, що здатні зруйнувати негативні моральні поняття, негативні боки поведінки. Задача педагога – виявити ці сили, стимулювати їхній розвиток. П.П. Блонський вважав, що запорука успіху в ресоціалізації таких дітей забезпечується творчим співробітництвом учителя з учнем, оптимістичною позицією педагога, вірою в удачу та прагненням розвитку позитивних внутрішніх сил дитини. Значний інтерес представляють показники дитини, що нормально розвивається, які сформулював П.П. Блонський. До таких показників він відносив різнобічність інтересів, здатність захоплюватися одночасно різним, творче вирішення поставлених завдань, розвиток мовлення, особливо письмового, здатність спілкуватися з людьми, ініціативу.

В усіх випадках, коли дитина виявляє відхилення в поведінці, необхідно, на думку П.П. Блонського, зрозуміти сутність цих відхилень, виявити їхні причини і створити умови для подолання недоліків. Це положення спирається на те, що П.П. Блонський розглядав моральність як складне явище, що має не біологічне, а соціальне коріння. Тим самим він завдав удару по розповсюдженій у 30-ті рр. XX ст. теорії «моральної дефективності». Відповідно до цієї теорії, діти, з якими не впорались малокваліфіковані педагоги, зараховувались до категорії морально-дефективних. П.П. Блонський стверджував, що діагноз розумовому розвитку дитини може ставити лише спеціаліст. У випадках відсутності клінічних реальних хвороб педагоги мають справу з «педагогічною занедбаністю». Інтерес для практичних працівників представляє план вивчення дитини, запропонований П.П. Блонським, який включає анкетування, тестування, діагноз, етіологічний аналіз, педагогічні рекомендації. Цю структуру було покладено в основу сучасного діагностичного обстеження дитини [1].

Прагнення допомогти педагогам вирішувати проблеми ресоціалізації підлітків знаходимо в педагогічній діяльності Л.С. Виготського, який стверджував, що педагогам необхідне цілісне знання про розвиток людини. Обґрунтований принцип діагностичного вивчення особистості, необхідність динамічного та системного підходу у виховному впливові на проблемну дитину

знаходять відображення і в сучасних дослідженнях. Відомо, що 30-ті рр. XX ст. педологи використовували психометричні тести в якості основного методу обстеження, в результаті чого нормальні діти були направлені в допоміжні школи. Тому тести, на думку Л.С. Виготського, повинні органічно поєднуватись з довготривалим спостереженням, вивченням результатів дитячої діяльності, гри та поведінки дитини, лише тоді можна претендувати на точність у постановці діагнозу [2].

Значна роль в оформленні вимог до особистості педагога-вихователя, який фактично супроводжує десоціалізованих дітей та підлітків, становлення його педагогічної майстерності належить А.С. Макаренку, який більшу частину своєї педагогічної діяльності присвятив ресоціалізації безпритульних та малолітніх правопорушників. А.С. Макаренко вважав, що правопорушники — це діти, що потребують насамперед допомоги. Характер роботи з такими дітьми залежить як від особистості педагога, так і від виправно-виховних впливів. Одним із основних факторів, які впливають на формування поведінкових девіацій, на думку А.С. Макаренка, є соціальне середовище та невірне організоване виховання [3]. У зв'язку з цим А.С. Макаренко висував високі вимоги до підготовки педагога, його особистісних якостей, до яких відноситься: професійна кваліфікація, доброзичливість, діловитість, терпимість, чуйність, здатність до експериментування, вміння знаходити оптимальні способи педагогічного впливу та інше.

ЛІТЕРАТУРА

1. Блонский П.П. Избранные педагогические и психологические сочинения : В 2 т. / П.П. Блонский. — Т 2. — М. : Педагогика, 1979. — 400 с.
2. Выготский Л.С. Диагностика развития и педагогическая клиника трудного детства / Л.С. Выготский. — М. : Изд-во экспер. дефектол. ин-та, 1936. — 78 с.
3. Макаренко А.С. Сочинения : В 7-ми т. / А. С. Макаренко. — Т. 5. — М. : Изд-во агентства печати «Новости», 1958. — 560 с.
4. Шацкий С.Т. Острые вопросы педагогического сочинения : В 2 т. / С.Т. Шацкий. — Т. 2. — М. : Педагогика, 1980. — 332 с.